

Band, nei, lad os tage Sagen, som den er. Jeg er ikke den Mand, der tror, at en Ting er noget stort, naar den ikke er det, jeg ser ogsaa Forholdene i Kjøbenhavn paa nært Hold ligesom den erede Conseilspræsident, og jeg tror, at jeg, som ikke netop staar paa den Plads, ser dem lidt klarere end Conseilspræsidenten, derfor vil jeg ligesom opfordre ham til paa Grund af disse mine simple Udtalelser at tænke lidt nøiere maaske, end han tidligere har gjort, over om der ikke fra den Side, kunde være Grund for ham til at sige: Jeg har gjort, hvad jeg kan og anser for forsvareligt, nu vil jeg ikke mere.

H. Jensen: Der er nu hengaaet længere Tid med at forhandle om disse Ændringer til vor Grundlov, og Regeringens Forslag har jo faaet en alt andet end blid Kritik fra alle Sider, der er ikke en Gæste, der har talt til Forsvar for det undtagen Conseilspræsidenten selv, og selv han maatte indrømme, at der var Mangler ved det Forslaaede. Men hvad er da det, der er anført til Forsvar for dette Forslags Vedtagelse. Det er vel dette, der — som Ministeren udtalte — er den Traad, der gaar igjennem hele Folkethingets Optraeden, nemlig Folkeparlamentarismen. Det er det, som de vil naae, det er Ministerformerierne, som de ville benytte sig af. — Den erede Conseilspræsident har jo gjentagne Gange citeret et forhenværende Medlem af dette Thing, et Medlem, som ogsaa jeg er enig med den erede Conseilspræsident i at erkjende for at have været et meget fremragende Medlem, nemlig afdøde Oberst Tscherning. Men jeg tror ikke, at Conseilspræsidenten har citeret ham fuldt ud, thi jeg er ikke i Tvivl om, at hvis Oberst Tscherning havde staaet her i disse Tider, saa vilde han have været En af dem, der aller skarpest vilde have fordømt de løbløse Tilstande, som vi nu leve under. Naar det er sagt, at man kun vil fortrædige Ministeriet og faae det afveien, og at hvad der vil komme i Stedet vil ikke blive bedre, saa skal jeg minde Ministeriet om, at Ingen har været mere virksom for at styrte Ministerier end netop et Medlem af Ministeriet, nemlig den nuværende Rikeminister. Vi huske klart, de Fjeste, der vare til Stede i 1875, hvorledes han udtalte, at dette Things store Flexial tilbød den daværende Regering en i alle Maader god Finantslov, og at vi vilde holde fast ved vort Tilbud, saa kunde Ministeriet selv afgjøre, om det vilde modtage det eller gaa sin Vej. Det nuværende Folkething har ogsaa tilbudt denne Regering en god brugelig Finantslov, men Regeringen har ikke benyttet den, har heller ikke benyttet den Ud-

vei som tidligere Regeringer, men den er bleven og bleven til liden Vaade baade for Regeringen og Landet. Vil man nu tro, at Oppositionen skulde være saaledes stille, at den skulde erkjende det for nødvendigt at gaa ind paa en Ændring i Grundloven for at komme ud af den nuværende Tilstand, saa tror jeg, at man tager fejl. De Røster, der lyde trindt om i Landet, navnlig fra den konservative Bondestand, ere: Slut Eder sammen og faa fast, om der kommer nok saa stærkt et Tryk, hold bare ud, saa skulle vi fejre. Det er mit Haab, og det Haab deles af den store Del af den danske Bondestand. At bestynde en stor Del af den danske Bondestand, hvortil jeg hører, for at være radikal, deri tror jeg, man tager fejl, og det er jeg overbevist om, at Conseilspræsidenten veed saa godt som Nogen, at den danske Bonde er ikke radikal, men seig og udholdende, og man vil ikke give efter, forinden man er fæstet paa, at nu kan ikke et større Stykke af vor Frihed fratages os. Det er den Erfaring, jeg har gjort ved at leve blandt mine Standsfæller. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg kan ikke være med til at gaa ind paa en Grundlovsændring af den Natur som den foreliggende, allermindst, naar vi i dette Dieblit, som vi efter min Opfattelse gjøre, befinde os udenfor Grundloven.

Berg: Maatte det være mig tilladt kortelig at konstatere, at det, der laa for mig som Opgave i mit Foredrag, hvormed disse Forhandlinger begyndte, er ikke røkket ved Noget af, hvad der er kommet frem siden, man har heldigvis heller ikke videre forsøgt derpaa. Jeg har paavist, at Folkethinget har gennem sin Politik roligt staaet paa Forfatningens, paa den positive Rets Grund uden at vige derfra ved nogenomhelst Beslutning. Jeg har paavist, hvorledes Regeringen gennem Tiden har forsøgt, hvad nu Lovforslaget her forsøger, at undergrave Folkethingets Stilling med Hensyn til Bevillingsretten, men hvorledes disse Angreb bleve slaaede tilbage, det ene efter det andet i 1865—66, og Forfatningen blev vedtagen, idet det blev anerkjendt fra alle Sider, at Folkethinget havde Hovedindskyldelsen paa Finantsloven, og at Rigsdagens Bevillingsret og Folkethingets Andel deri var uforandret som i 1849. Jeg har paavist, hvor moderat Folkethinget havde udøvet denne Ret, at man selv overfor et Ministerium, der Gang efter Gang, 5 Gange i Træk, i Løbet af nogle Aar ved 5 Oplosninger havde faaet Mandat paa at modsætte sig, at opponere mod Folkethinget, dog har givet det stigende Bevillinger, og at selv i det sidst forløbne